

Dürer meglátogatja Giorgionét a műtermében

és A vihar láttán mély melankólia vesz rajta erőt

FEUILLETON - LIX. évfolyam, 50. szám, 2015. december 11.

Amíg éltek, nem hitték volna, hogy később minden lépésüket megpróbálják majd rekonstruálni. Fél évezred alatt mindent följegyeztek róluk; talán még olyasmit is, ami pedig nem is esett meg velük, s amin ők csodálkoznának a legjobban. Egyvalamiről azonban eddig senki nem írt: a kettejük találkozásáról. Pedig ennél fontosabb esemény kevés akadt az életükben. Mégis, e találkozást néma csend övezi a művészettörténetben. Ami érthető: nincsen rá semmilyen adat. Ám ez önmagában nem cáfolja, hogy találkoztak volna. Mert igenis találkozniuk kellett - amire persze csak közvetett bizonyítékok hozhatók fel. Ezek ereje pedig meggyőzőbb, mint az a néma csend, ami a közvetlen bizonyítékok hiányát övezi. (Szentkuthy Miklós volt az egyetlen, aki fölvetette kettejük találkozásának lehetőségét, *Saturnus fia* című regényes Dürer-életrajzában (1966); könyve azonban olyan sok „regényes” elemmel van teletűzdelve, hogy a lehetséges találkozó ettől végképp a képzelődés világába lett száműzve.)